

LA PRIMERA NOTÍCIA HISTÒRICA DE LA
UNIVERSITAT LITERÀRIA DE VIC:
LA MEMÒRIA HISTÒRICA DEL
DR. RAMON ROIG I REY. 1848

RAMON RIAL I CARBONELL
IGNASI ROVIRÓ ALEMANY

Quatre mesos després de la mort del pensador de Vic –l'intel·lectual català més marginat de la universitat de la seva època–, un dels catedràtics de més renom de la Universitat de Barcelona, el Dr. Ramon Roig i Rey, presenta una memòria a la *Real Academia de Buenas Letras de Barcelona*. Balmes i Roig es coneixien, però de la seva relació no n'ha quedat cap mena de constància escrita. Es coneixien, però no col·laboraren en cap projecte comú, llevat de formar part d'una de les institucions capdavanteres en la represa cultural catalana de mitjans del segle XIX: la *Real Academia de Buenas Letras de Barcelona*. Balmes hi havia entrat el 1841, de la mà del seu amic Joaquim Roca i Cornet¹, amb el beneplàcit del president, Joaquim Rey i Esteve, oncle de Roig i rector de la Universitat. Ramon Roig ingressà d'acadèmic tres anys abans que Balmes, formant part de la generació que propiciaria la renaixença literària (amb Manuel Milà i Fontanals, Marià Aguiló i Joaquim Rubió i Ors, entre els més destacats). L'activitat de Roig dins la institució el portà a dirigir la Real Academia els dos últims anys de la seva vida (1861). Des del 1853 fins aquell any fatídic de la seva mort les reunions dels acadèmics es realitzaven a casa seva.

Ramon Roig i Rey havia nascut a Castellvíny, Pallars Sobirà, el 1793. Estudià a Cervera on, el 20 de desembre de 1818, es doctorà en filosofia. En aquesta mateixa universitat, vuit mesos després (11 d'agost de 1819) obtingué per oposició una càtedra en propietat de filosofia. També a Cervera es llicencià en Teologia i Jurisprudència. Traspassat com a professor a la restaurada Universitat de Barcelona (1837), assolí, primerament, el grau en la llicència en llei civil amb la tesi *Morte tutoris finita tutela testamentaria, legitima locum habet* (20 d'abril de

---

1. Roca i Cornet fa la seva petició amb les següents paraules: «El infraescrito socio residente propone por individuo de este cuerpo literario al doctor don Jaime Balmes, presbítero, catedrático de matemáticas de la ciudad de Vich, cuyo talento, casta erudición y gusto literario se hallan suficientemente acreditados en varias producciones que ha dado al público aun sobre materias ajenas a la literatura» (Jaime BALMES. *Obras Completas*, BAC, I, pàg. 318).

1840) i, sis anys després, l'investiren doctor en Jurisprudència. Des del seu traspàs a la nova universitat actuava com a catedràtic de l'assignatura Teoría de los Procedimientos y Práctica Forense i des del 1845 també impartia l'assignatura Academia Teorico-Practica. El mateix any de la redacció i presentació de la memòria que aquí transcrivim en part i notem, prengué possessió com a degà de la mateixa facultat. Des de finals de 1855 fins als primers mesos de 1856 actuà de rector accidental de la Universitat de Barcelona, en el trànsit de malaltia i mort del rector Josep Bertran i tot esperant l'entrada del nou rector Agustín Yañez. Presa la possessió d'aquest, l'1 de maig del mateix 1856, se'l nomenà vicerector. Morí a Barcelona el 1861².

La present memòria consta de dinou pàgines manuscrites sense numerar, inclosa la portada. El Dr. Roig encapçalà la seva memòria amb les següents lletres: *Noticias relativas á las antiguas universidades de Lerida, Vich, Gerona, Tarragona y Tortosa. Memoria leida en 21 de Noviembre de 1848 por el socio Dr. Ramon Roig y Rey.*

Avui, l'estudi del Dr. Ramon Roig és catalogat amb el número 38 del 15è lligall, f. 789, dels arxius de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. Transcrivim i notem la secció dedicada a la Universitat Literària de Vic, que ocupa les pàgines 12-16: en total són cinc folis que recullen les primeres notícies de caire històric en un recull sobre les universitats catalanes. A la de Barcelona, paradoxalment, s'hi destinen només dues pàgines (2-3). A la de Lleida, ben al contrari, són vuit (4-11). L'opinió que li mercix aquesta universitat és la més alta³. A la Universitat de Tarragona hi destina pràcticament un sol full (el 18). I a la de Tortosa escassament tretze línies (pàgina 19)⁴.

El document és interessant pel fet que és l'única ressenya històrica, fins ara desconeguda, que coneixem de la Universitat Literària de Vic al llarg del segle XIX. Aquest fet el converteix en particularment interessant. D'altra banda, que es tracti d'un text creat a mitjans del segle XIX indica l'interès de l'època per investigar entorn del passat històric de les universitats catalanes medievals i modernes que s'havien desfet arrel del Decret de Nova Planta. Gosaríem afirmar que és un inici de la preocupació per la recuperació del coneixement del passat universitari a Catalunya, en uns moments (els anys 40) en què feia ben poc que s'acabava de restablir la Universitat de Barcelona (1837).

El document que notem i transcrivim és, doncs, el text històric conegut més antic que referència l'existència de la Universitat Literària de Vic. Així, doncs, es converteix en un preludi de l'obra fins avui més coneguda: *L'Universitat Literària de Vich*, de Josep Gudiol⁵.

2. Les presents notes acadèmiques són extretes de l'expedient personal que es conserva a l'Arxiu General Històric Universitari de la Universitat de Barcelona.

3. «Sin duda que la antigua Universidad de Lérida sobrepasaba sobre las demas de aquella epoca. Su fama y nombre era grande en aquellas tiempos, y fué indisputablemente la mas antigua de todas.»

4. En el document queden ressenyades, doncs, totes les universitats catalanes amb l'excepció de la Universitat de Solsona, fundada el 1620.

5. *L'Universitat Literària de Vich*, de Josep GUDIOL I CUNILL. Tipografia Balmesiana, Vic, 1924. Reimprès pel Patronat d'Estudis Osonencs, Vic, 1991.

Pel que fa a les fonts utilitzades pel Dr. Roig per tal de redactar la memòria de la Universitat Literària de Vic que tot seguit presentem, tot sembla indicar que es va centrar essencialment en un document clau: *Les Ordinations per lo regimen dela Universitat Litteraria de la present Ciutat de Vich*, que havien estat aprovades pel Consell Municipal de la ciutat de Vic amb data de 14 de setembre de 1708. Aquest document, que es troba a l'Arxiu de la Universitat de Barcelona, en el Llibre VII de la Universitat de Cervera, és la font bàsica per a la informació que aporta el Dr. Roig. D'altra banda és l'única còpia de les *Ordinations* de la Universitat Literària de Vic que existeix a la Biblioteca Universitària de Barcelona⁶. La resta d'*Ordinations* cal cercar-les a l'Arxiu Municipal de Vic, tal com ressenyarem al llarg de les notes del text.

Pensem que el conjunt del document està redactat, com hem dit, a través de les esmentades *Ordinations*, a més de les notícies breus que devien passar de la Universitat de Cervera cap a la de Barcelona en el moment de la restauració d'aquesta. Hem de tenir present que una part de la documentació de la Universitat de Vic s'havia traslladat a Cervera en el moment en què es va abolir.

UNIVERSIDAD DE VICH

No se sabe en que epoca se fundó este Estudio General⁷, pero es cierto que hasta el año 1599 no se le autorizó para conferir grados y aun entonces fué limitado este privilegio á la sola Filosofía y artes. Este privilegio le fué concedido por el Rey Dn. Felipe 3º en las cortes que celebró en dicho año de 1599⁸. Hasta el año 1702, pocos años antes de su extincion, no le fué concedida la facultad de poderlos conferir tambien en Teología y en las demás facultades que en adelante se enseñasen. En este privilegio que le fué concedido por el Rey D. Felipe 5º en las Cortes que celebros en Barcelona en 14 de Marzo del citado año de 1702, se expresó que los graduados disfrutasen de iguales fueros y prerrogativas que los de

6. Existeix també una còpia d'aquests estatuts en el volum xxx d'acords Municipals de l'Arxiu Municipal de Vic.

7. L'anomenat Estudi General de Vic, precedent de la Universitat Literària el trobem documentat a l'Arxiu Municipal de Vic en els segles xv i xvi. Des del segle xv sabem que intervé en l'ensenyament municipal a través de la contractació de mestres de gramàtica i de lògica. Des del 1506 l'Estudi General tenia un edifici propi a l'actual carrer de l'Escola, dit aleshores d'en Bergadà o d'en Malla.

8. A l'Arxiu Municipal de Vic, en el volum xviii del Llibre de Privilegis, foli 338 consta el privilegi concedit per Felip III. El privilegi havia estat demanat pel Consell Municipal i pel Capítol de la Catedral a través de Joan Codina i del canonge Joan Vila i s'expressava en aquests termes: «Item demanara privilegi de poder graduar los estudiants del estudi de la present ciutat en tots los graus y en totes les facultats ques legiran en dit estudi.» La resposta del rei és: «Plau a sa Magestat que pugue graduar los estudiants en arts y philosophia tantum.» Prèviament al privilegi de 1599, cal destacar un decret, otorgat el 1537, pel qual la ciutat podia ensenyar gramàtica i educar els infants de la ciutat en termes d'exclusivitat per a l'ensenyament. En un fragment, guardat en el Lligall d'Universitat de l'Arxiu Municipal s'expressa així: «Mes supplica, a, vostra magestat, que li placia conferir privilegi a la dita ciutat queningu puga tenir estudi de grammatica ni arts particularment en dita ciutat sinosols, lo mestre que sera posat perla dita ciutat perque havent hi molts mestres particulars los guanyns son poch y la ciutat no troba mestres idoneos qui vullan estar en dita ciutat y essent, un o, dos mestres asoles, los guanyns seran tals que la dita ciutat trobara mestres idoneos per amostar los fadrins de la dita ciutat. Que liceat.» «Altissimus».

las Universidades de Lerida, de Barcelona y otras, pero con la condición de que en sus colaciones⁹ se hubiesen de observar el estilo y practica de la de Barcelona. De esto se deduce que hasta los últimos años de su existencia no fué elevada a la superior altura y rango de verdadera Universidad¹⁰.

En dicha Ciudad habia una Causa Pia llamada la Almoina general¹¹, cuyos reditos anuales eran de 510 libras catalanas, las cuales segun su fundacion que era muy antigua, debian emplearse en limosnas publicas para los pobres de dicha Ciudad. En 1618 Fr. D. Andres de San Geronimo, Obispo entonces en aquella Diocesis, con decreto de 15 de Agosto conmutó y aplicó esta renta para la dotación de los Catedraticos de la mencionada Universidad. El motivo que se alegó fué el no tener la ciudad caudales para ello, y de esta aplicación resultaba mucha ventaja al bien comun de la Ciudad de Vich. Pero ya se ha dicho, que en 1599, esto es, diez y nueve años antes, el Rey D. Felipe 3° la habia autorizado para conferir grados en artes y Filosofia, y por consiguiente su origen debió ser muy anterior. En esta universidad habia dos catedras de fundacion particular, los dos de Teologia, á saber, la de Prima fundada por los Albaceas de Bernardo Granollachs y vinculada á los P.P. Dominicos, y la otra de Vísperas fundada por el señor D. Juan Pontons, y vinculada á los P.P. Carmelitas calzados; pero las rentas de las dos no pasaba de 209 libras y aun gravadas con la obligacion de celebrar una misa diaria¹².

9. Entenem per «Colaciones» l'acte acadèmic pel qual es confereixen graus de doctors en les universitats.

10. La demanda argumentada que feien els consellers de la ciutat, s'expressava així: «Item se supplica a sa Real Magestat, que per quant ab privilegi concedit per lo Serenissim Senyor Felip Ters. de gloriosa memoria fou concedit a l'Universitat de dita Ciutat de poder agruadar en Arts y Philosophia; y com en lo favor de Deu, la universitat haze augmentat en lo concurs dels estudiants y per eix effecte haver tingut la Ciutat de fudar tres Cadíras de Sagrada Teología, y crehent, que amb gran prestesa se hauran de fundar Cathedres de totes facultats. Supplica que tots los subjecte que en havant, se agraduaran com els que ja son agraduats en la facultat de Philosophia, sien admesos sos graus en totes les Universitats literaries del present Principat, y juntament pugan agruadar en Ssgrada Theologia y en las demás facultats, que per temps se elegiran, tenint aquells los mateixos honors, y prerogativas tenen los demás agraduats en las Universitats de Lleyda, Barcelona y demás.»

La resposta reial és la següent: «Su Magestad lo concede con la calidad de que para dar los grados, se observe lo mismo que en la Universidad de Barcelona, pudiendo la Ciudad de Vique formar las constituciones convenientes a este fin y segun las tuviera la dicha Universidad de Barcelona.» Extret de l'Arxiu Municipal de Vic, volum XVII de Privilegis. Folis 533 i 534.

11. En paraules de Josep Serra i Campdelacreu, l'Almoina General es pot definir així: «Entendemos que la Almoina General era un piadosa institucion fundada antes del siglo XIII, á la que se iban acumulando rentas generosamente cedidas por particulares, y que tenia por objeto subvenir las necesidades de las clases menesterosas, siendo, por título á preminencia de consellería, sus administradores los Consellers. Los fundadores fueron el Venerable Pedro de Gordiola, Pedro Vuiet, Pedro de Cuspineda y muchos otros ciudadanos de la misma ciudad. En 1618 todos los señoríos y rentas de esta obra pia fueron aplicados á la Universidad Literaria de Vich, y suprimida ésta pasaron a Cervera.»

12. Més informació sobre ambdues càtedres de teologia les trobem en el llibre XVI d'Acords pel que fa a la fundació de la càtedra del Dr. Pontons i en el llibre XVIII d'Acords Municipals pel que fa a la Bernardí Granollachs. Efectivament, la càtedra fundada per Joan Pontons, rector de Tona, i pel prior dels Dominics a partir de 1636 estava relacionada amb aquest orde i havia d'ésser un pare dominic que ostentés la càtedra. Semblantment passava amb la càtedra de Bernardí Granollachs, que havia estar relacionada amb l'orde dels Carmelites. En el document que comentem, Ramon Roig inverteix les ordes, tot i que la càtedra de «Granollachs» va passar a mans dels dominics més endavant, a finals del segle XVII. (GUDIOL, pàgina 109. *L'Universitat literaria de Vich*).

Esta Universidad estaba subordinada al Consejo general de Conselleres ó sea Ayuntamiento de dicha Ciudad, el cual en 14 de setiembre de 1707 formó y aprobó las estatutos que debían regirlas con autorización ó privilegio que le fué concedido en las espresadas Cortes de 1702, cuya circunstancia no fué obstaculo para que dejara de apedillarse com se apedilladaba Universidad Real y Apostolica de la Ciudad de Vich¹³.

Habia en ella un Cancelario y un vice-Cancelario, un Rector y un Vice-Rector; un Secretario, tres Catedraticos de Filosofia, tres de Teologia, uno de Canones y uno de Leyes; ademas dos Catedrillas¹⁴ de Teologia y una de Leyes, y un Bedel. Dos catedras de Teologia eran de fundación particular; á saber, la de prima fundada por los Albuceas de Dn. Bernardo Granollachs, y estaba vincula (14)da á los P.P. Dominicos, y la otras de Visperas, fundada por Dn. Juan Pontons, y vinculada á los P.P. Carmelitas, pero la renta de los dos no pasaba de 209 libras y aun estaban gravadas con la obligacion de una misa diaria¹⁵.

El Cancelario con el Rndo, Sor Obisp. de aquella Diocesis, le correspondia la presidencia y el primer lugar en todos los actos academicos, y tenia la alta inspeccion de la Universidad. En sus ocupaciones le substituia el Vice-Cancelario: eran bienales con la circunstancia de que no se nombraban los dos en un mismo año, sino alternativamente. Incumbia inmediatamente al Rector y al Vice-Rector la conservacion dela disciplina escolar, el celar que los Catedraticos y Estudiantes cumpliesen respectivamente su obligacion. Eran elegidos por el consejo general de la Ciudad y debian ser Doctores. El Vice-Rector suplía al Rector en ausencias y enfermedades, menos en la presidencia de los actos de graduación y colacion de grados, y en la de los Consejos generales y particulares del Cuerpo; no se le permitia firmar tampoco las conclusiones. El secretario de la Univerdidad lo era del Ayuntamiento¹⁶.

La Universidad estaba dividida en colegios que serian nuestras facultades. Los doctores de la Universidad eran numerarios; su numero no podia pasar de cincuenta y tres, esto es, diez y siete en el Colegio de Teologia, diez y seis en el de Leyes y veinte en Filosofia, con la prevencion de añadirse á estos los de Medicina luego de formado este Colegio: los demas Doctores, podran ser agregados, los cuáles por antigüedad llenaban las vacantes de los numerios¹⁷.

13. El títol d'«Universitat Reial i Apostòlica», per tant, amb el vist-i-plau del papat es va començar a tramitar l'any 1702 i arribà el consentiment definitiu l'any 1713, segons consta en el llibre xxxii d'Acords Municipals (AMV).

14. Entenem per «Catedrillas» un tipus de conferències que eren donades per alumnes avançats de la universitat, sota la supervisió de catedràtics. L'alumne que donava la conferència, anomenat «catedrillaire» argumentava sobre les matèries que s'havien exposat en les càtedres. El diccionari de la llengua catalana elaborat per Pere Labernia el 1839 defineix «catedrilla» com «la càtedra menys principal».

15. Respectem la transcripció literal del text, el qual repeteix la informació referent a les càtedres de teologia. El fet que el text citi l'existència de dues «catedrilles» significa que Ramon Roig va consultar uns estatuts de la Universitat aprovats a inicis del segle XVIII (1704 o bé 1708) que és quan apareix per primera vegada aquesta expressió.

16. Podem pensar que aquest paràgraf és extret de la lectura dels estatuts de la Universitat, i pels càrrecs que apareixen, així com la descripció de les funcions, és possible que pertanyin a la redacció dels estatuts de 1708, una còpia dels quals és a l'Arxiu de la Biblioteca de Catalunya. Llibres de Cervera.

17. El nombre de facultats i càtedres varia al llarg de l'etapa 1599-1717 en què va existir la universitat. El paràgraf de Ramon Roig pel qual descriu el nombre de facultats i de càtedres deu correspondre a la rela-

Dos consejos, unos generales y otros particulares eran consultados siempre que era menester y lo exigia algun negocio grave. Los primeros se componian de todos los Doctores y Maestros de la Universidad, pero para su reunion debia preceder deliberación de los Consiliarios de la misma ó de la mayor parte de ellos. No se sabe quienes erran estos Consiliarios. Los segundos se componian de doce Doctores y Maestros, esto es, tres de Teologia, tres de Derecho, tres de Medicina y tres de arte ó Filosofia: su reunión tenia lugar siempre que el Rector ó Vice-Rector la reclamaba.

El Cancelario ocupaba siempre el primer lugar despues; el Rector, seguian luego los Doctores de Teologia, Leyes, Medicina y Filosofia, con la escepcion muy especial de que en los actos de colacion de grados el Decano del Colegio de la facultad respectiva precedia al Rector. En las grandes fiestas, la Universidad acompañaba á los Consellers ó sea el Ayuntamiento. La fiesta del Angelico Doctor Santo Tomas se celebraba por tres dias consecutivos con mucha algarazara y alegría y con conclusiones publicas; pero habiendose observado que se hacian escesivos gastos y se cometian grandes desordenes, ya al fijar las conclusiones en los lugares publicos de la Ciudad y al darlas y presentarlas á los Doctores, y ya en plantar pinos y hacer otras enramadas; dispuso el Consejo de Consellers que las conclusiones se fijasen de dia y sin concruso ni asistencia de los Escolares, y se entregaran por el Bedel; y se prohibió la plantación de pinos y enramadas¹⁸.

Las Catedras y Catedrillas se proveian por rigurosa oposicion á escepcion de las vinculadas. Las catedras eran trienales; las catedrillas se daban á Escolares aventajados que venian á ser unos conferenciantes, á los cuales por gratificacion

---

ció d'estudis que consta en la redacció dels Estatuts redactats i aprovats el 1708. Tot i així, sabem de l'existència d'Ordinacions o Estatuts en aquests moments: 1r: període 1573-1599; 2n: 1603; 3r: 1627; 4t: 1704; 5è: 1708. Sens dubte que Ramon Roig va ressenyar la Universitat de Vic a partir d'una còpia dels estatuts de la Universitat que existeix a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona. El títol és «Ordinacions per lo regimén de la universitat literaria de la present ciutat de Vic» que es troba recollit en el llibre VII de la Universitat de Cervera. Una part important del text de Roig és còpia literal, només amb traducció, d'alguns fragments d'aquestes ordinacions. Vet aquí un exemple extret del capítol 30:

«Del numero dels doctors col·legiats de la Universitat

»Aprés de haver ordenat lo que ha aparegut necessari per lo universal govern de dita universitat, y lo tocant a las Cathedras, y provisions dellas, obligacions dels Catedratichs, y actes y exercicis particulars, y publichs, que, se han de fer en dit Estudi general. Ultimament los dits Illes ss. Concellers, y Consell, han tingut per cosa necessaria tractar dels graus, que se han de conferir y donar en d. universitat als estudiants, que passats los estudis voldran graduarse de Baxillers, licenciats, doctors, o, mestres.

»I Primerament statucixen y ordenan, que los graus de la pnt Universitat sien conferits per lo Canciller o llochtinent de Canciller, inseguent lo vot, y parer del Col·legi de aquella facultat, en la qual, se donara lo grau, en la forma, que baix, se dira. E volent habilitar cadahu de dits col·legis de ditas facultats, per llevar los inconvenients, que lo demasiat numero de doctors col·legiats causa á dita Universitat, y per que sie millor regidas, y governadas, seguint lo costum de molts Universitats, statucixen, y ordenan, que de sí en avant no pugue haverhi en dita Universitat, sino sinquanta y tres doctors col·legiats; ço es desset en lo col·legi de Teologia, setse en lo col·legi de Lleys, y vint en lo Col·legi de Philosophia, al qual numero de doctors col·legiats, se ajuntaran los doctors del Col·legi de Medecina, quant aquell sia format, los quals Doctors col·legiats de per se, u en falta de algu o, alguns dells, lo agregat o, agregats mes antichs, que es diuen del Col·legi per...»

18. La redacció del paràgraf està basada en el capítol 10 dels Estatuts aprovats el 1708. Tot i així, existeix una llarga tradició de celebració de festes entorn de sant Tomàs, que perdurà a través del Seminari de Vic fins al segle passat i a les escoles en general fins aquest segle.

se les conferia gratis en grado de doctor. Nadie podía obtener simultaneamente dos Catedras. Los catedraticos de Teologia, concluida la hora de enseñanza debian permanecer todavia en la Universidad para ocurrir a las dudas y dificultades que les propusiesen sus Discipulos sobre los puntos que les habian leído. El curso academico se abria el dia siete de Setiembre y concluia el dia doce de Junio. Las fiestas de entre año, unas era ab omnibus y otras se dican á quotidianis. Las primeras eran fiestas completas en que no cabia ningun ejercicio literario; en las segundas habia siempre alguna conferencia ó repaso. Un catalogo de estas fiestas forma parte de los estatutos de aquella Universidad.¹⁹

Es muy de notar, que cuando mas se trabajaba para elevarla á la alta opinión que disfrutaban las de Lerida y Barcelona, tanto mas proximo era el dia de su extincion y el de todas las de Cataluña, con la circunstancia que cuando ya estaban suprimidas las demas, y se habia establecido interinamente en Cervera la que debia reemplazarla, todavia continuaba abierta la de Vich y continuaba confiriendo grados. Las de Barcelona y Lérida acabaron en 1714, la de Vich continuo todavia hasta el año 1717, en que quedó definitivamente establecida la de Cervera.²⁰

---

19. L'esmentat catàleg el trobem en les *Ordinacions per lo regimèn de la Universitat literaria de la present Ciutat de Vic*, (1708) en el capítol 24 que porta per títol «Del temps que han de comensar los Estudios y de las ferias que hauran de guardar». En aquest capítol es desglosen mes per mes el llistat de festes de la Universitat i es fan constar si es tracta de festes «á quotidianis» o bé «ab omnibus».

20. Pel que fa a l'abolició de la Universitat, trobem notícies que refereixen que l'últim graduat universitari a Vic es va donar el 1717, segons consta en Rubió i Borràs, *Historia de la Real y Pontificia Universidad de Cervera*, pàgina 88 i seg. i pàgina 432, que es refereixen a una carta signada pel Capità General Castel-Rodrigo a 31 d'octubre de 1717. Alguns intents del Consell Municipal per mantenir la Universitat van resultar infructuosos, segons consta en el llibre XXXIII d'Acords Municipals.